

Najstarsza wzmianka o wsi pochodzi z 1378 roku, kiedy wymieniono ją w dokumencie lokacyjnym sąsiedniej wsi. Boguchwała powstała w okresie kolonizacji za czasów króla Kazimierza Wielkiego, do początku XVIII w. nazwa jej brzmiała Pietraszówka. Jako pierwsi właściciele byli Mikołaj i jego żona z Krzemienicy Pietraszowscy. W tym czasie istniał dwór, w sąsiedztwie którego stał drewniany kościółek. Na przełomie XVI i XVII wieku ziemie Pietraszówka i jej dobra były dość rozległe a należały wówczas do Andrzeja Ligęzy.

W 1633 roku ziemie wraz z dworem obronnym w Pietraszówce zakupił Wojciech Brzeziński. Następnie poprzez zawarcie związku małżeńskiego córki Brzezińskiego z Maciejem Stanisławem z Urihowa Ustrzycki wszedł on w posiadanie miejscowości. Po rodzinie Ustrzyckich właścicielami zostali Lubomirscy, którzy prawdopodobnie już w II połowie XVII wieku zbudowali dwór zakładając przy nim rozległy park.

Znaczny rozwój Boguchwały miał się w czasach władania wsią przez wojewodę krakowskiego, Teodora Konstantego Lubomirskiego. O majątkowej wysokiej randze Boguchwały oraz istniejącym pałacu świadczy zapisek widniejący w protokole wizytacji parafii przez bp. Aleksandra Fredrę. Następnie dzięki Teodorowi Lubomirskiemu wieś uzyskała prawa miejskie (1728 r.). Rozpoczęta została również realizacja założenia urbanistycznego o dużym rozmachu, charakterystycznym dla magnackich rezydencji.

Po śmierci Teodora dobra zostały kolejno przekazane do podziału najbliższej rodzinie. W 1763 zaniedbane, zadłużone dobra w Boguchwale wraz z pałacem (który wcześniej częściowo strawił pożar) zostały sprzedane Pawłowi Starzyńskiemu. Następnie po jego śmierci dobra przeszły w ręce Staszewskich do których należały do roku 1901 po czym, nabył je Zenon Suszycki. Dwadzieścia lat później Wanda Suszycka przekazała wszystkie dobra Boguchwały na cele fundacji, której celem było popieranie nauki z gałęzi gospodarstwa rolnego i leśnego oraz dodatkowo utworzenie stacji doświadczalnej dla potrzeb rolnictwa.

Rezerwa przyrody w Pałacu Polskiej Celnicy - Wschodniej, wyd. Libri Ressovienses,